

ditio certam dumtaxat etatem legatariae respi-
ciens, dum illa expleta fuit purificata remanit,
& tum legatum consequenter reddidit transmissi-
ble ad hæredes per text. in l. si post diem, ff. quan-
do dies legat. sed, & in l. un. §. cum agiur, C. de
caduc. toll.

Quoniam non solum certa dies præstationi le-
gati adjecta fuit, sed expressa quoque nuptia-
rum conditio,* legatum conditionale constituens,
ac purificationem conditionis per lapsum solius
diei ex adverso prætentam, omnino excludens,
dum legataria eadem pendente deceffit, ut pon-
deravit Dec. conf. 2, n. 5, Bero. conf. 160, n. 8, lib. 3.

Non etiam purum poterit recenseri legatum
ex eo, quod nuptiarum conditio, ac dotes, exe-
cutioni ipsius adjecta * fuit, & postquam unde-
quaque perfectum evaserat, non autem ipsius le-
gati substantia, cùm tunc ad designandum pot-
tius tempus solutionis, quam ad ejus substantiam
coarctandam apposita videatur secundum Bald.
in l. ambiguitatem n. 4, C. de usuf. Castr. conf. 135,
n. 2, lib. 1, Aym. conf. 101, n. 1.

Dum enim totum legatum ab uno tantum-
modo regitur verbo *reliqui*, præfata nuptiarum
conditio,* ac dotes substantia legati, non autem
executioni, censetur adjecta, jux. theor. gloss. in
l. Seius Sempronius, ff. ad Trebell. Crass. in §. lega-
tum qu. 43, nu. 7, Noval. de transmissione cas. 17,
nu. 55. Illud præterea legatum reddidisset condi-
tionaliter incerta dies ipsius præstationi adjecta,
ac qualitas personæ legantis, videlicet extraneæ,
Angel. in l. Seius Saturninus nu. 2, ibique Alex.
Pariter n. 2, ff. ad Trebell. Card. Mant. de conject.
ulim. volunt. lib. 11, tit. 18, n. 20, Riminald. jun.
conf. 624, num. 19, & 20, Merl. de legitima lib. 3,
tit. 1, qu. 8, num. 62.

Non urgent auctoritates, quæ adduci possent
in contrarium, cùm vel procedant in dote suc-
cedente loco legitimæ,* ac quancumque proinde
conditionem rejeciente, ex trad. per DD. in l. ult.
§. filia, ff. de legat. 2, ac alii relatis, in add. Ro-
mana fideicommissi de Carrulis 20. Novemb. 1647,
coram me; Vel loquantur contra communem
DD. sententiam, ut advertit Card. Mant. de con-
iect. ult. volunt. lib. 11, tit. 18, n. 21, Rot. coram
Greg. decif. 346, n. 3, & 4.

Hinc cessant conjectura ad arguendum legatum
purum ex adverso deductæ,* cùm illæ in hac cla-
ra testatoris dispositione non admittantur, l. con-
tinuus, §. cum ita, ff. de verb. obligat. l. ult. §. fin au-
tem, C. de bon. que liberis notat Bertrand. conf. 268,
vol. 2, part. 1, Surd. de aliment. tit. 4, qu. 9, n. 29, &
tit. 6, q. 3, n. 4. Nec præterea legatum purum con-
cludant: Prima enim petita ex pecuniarum depo-
sito hæredi per testatorem injuncto ante lapsum
etatis annum 17. nuptiarum conditione, ut ex ad-
verso prætenditur, non excludit, ac si ad commo-
dum legataria illud fanticum foret secundum Ca-
str. conf. 125, n. 2, lib. 1. Quia ibidem testator ad fi-
liarum creditum jusserrat deponi pecunias, easque
ante nuptias legataria tradi mandaverat, cùm sci-
licet primùm nubilem etatem attingerent, ut ex
ejusdem consilii lectura dignoscitur; Quia cùm
in propposito casu deficiant suadere non valent
ad creditum legataria ibidem non expressum præ-
scriptum fuisse depositum, sed potius ut eadem
pecuniæ promptæ essent, atque paratae, in casu,
quo cedente nuptiarum die, vellet matrimonium
legataria contrahere.

Altera quoque conjectura deducta ex legato
alimentorum ab uxore præstando, quo usque le-
gataria 17. sue etatis annum attingeret, nec ar-

guit legatum purum, quasi illud ex tunc alimen-
torum loco cedere debuisse, sed potius prudens
consilium testatoris impellendi legatariam quanto
citius ad nuptias, postquam eam explevisset etat-
tem: Siquidem uxori præceperat ut Dialtam domi
sua retineret donec ad 17. etatis annum perve-
niret: Eodem verò tempore expletio, si nuptias
non successissent, id injunxit hæredi, à quo pro-
pteræ * debuerat tunc consequi alimenta secun-
dum Bart. in l. 1, in fin. C. de leg. Corn. conf. 223,
col. 2, vers. & saltem procedit vol. 2, & in conf. 156,
circa fin. vol. 4, Surd. de alim. tit. 2, qu. 3, n. 11. Ut
etiam observantia successiva declaravit, ex testi-
bus justificata, quorum depositione convincitur
ad obitum usque Dialta alimenta recepisse à le-
gantis hærede. Neque subsistit in facto, quod di-
latio nuptiarum ex non subsecuto deposito suc-
cesserit, id enim nullâ ratione concludit. Quini-
mo neque justificatur ex adverso eamdem Dialta
requivisse hæredes,* ut sibi de viro provi-
deretur, nec consequenter, quod usquam ad nup-
tias adspiraverit, ut declarat Menoch. conf. 81, n. 5,
Riminald. conf. 585, lib. 3, Afflit. dec. 370, n. 7.

Confessio denique in instrumento transactionis
initiatæ à Pastarinis super puritate legati post obi-
tum Dialta cum uxore Andreæ, visa fuit ex fa-
cto quoque correre, cùm non emanaverit post-
quam ipsam Dialta dececerat; Quinimò pre-
se ferat debitum legati pro dote,* quod conse-
quenter supponitur esse conditionale, text. in l. san-
cimus, C. de nupt. & in l. stipulatione, ff. de jur. dot.
Præterquam legatum prædictum ex eadem con-
fessione purum reddi non potuit, si existat condi-
tionaliter, dum non ab ipsius voluntate confi-
tentis, * sed à juris dispositione dependet ad
text. in l. cum falsa, C. de jur. & facti ignor. Aym.
conf. 29, nu. 2, Menoch. conf. 498, n. 4, & 27, Rot.
coram Verall. decif. 185, n. 4, p. 1.

Et ita &c.

DECISIO LXXX.

R. P. D. ZARATE.

Æsina fideicommissi de Franciolinis.

Veneris 28. Junii 1652.

S U M M A R I U M.

- 1 Reciproca substitutio de linea ad lineam ex qui-
bus inducatur; substitutio ex dictione, invi-
ceme, inducitur, num. 2. Dicitur substitutio
facta pluribus ultimo, & in tota n. 5. Substi-
tutio inducitur ex digressu ad plures gradus
substitutionum, nu. 10. Substitutio resultat ex
vocatione feminarum finita linea masculina,
num. 17.
- 2 Verba, ex ipsis, & quolibet ipsorum, substitutio-
nem reciprocum important.
- 3 Verba, ex ipsis, & quilibet ipsorum, substitutio-
nem reciprocum important.
- 4 Verbum, linea, importat collectionem plurium
personarum: illi, vel illis, comprehendunt ca-
sum, quo pluribus simul deficientibus linea de-
ficeret, n. 8.
- 5 Descendentia tota quando dicatur vocata proba-
tur per testes, nu. 23. Ad effectum successionis
facilius probatur, n. 2.
- 6 Substitutio dicitur facta ultimo quam est facta
post mortem omnium in tota quando facta,
num. 13.

9 Paris-

- 9 Paris. conf. 43. lib. 2. declaratur.
 - 10 Fusar. conf. 45. declaratur.
 - 11 Rot. decif. 209. part. 4. tom. 2. recent. decla-
ratur.
 - 12 Testator si non expressit, à quo restituenda sit
hereditas intelligitur ab ultimo.
 - 13 Descendentis in infinitum succedere non possunt,
niisi de linea ad lineam reciprocè instituti di-
cantur. Inter de linea ad lineam facilius indu-
citur reciproca substitutione, nu. 18. Contrarium
sustinentes declarantur, n. 19. Non concurrunt
cum transversibus, n. 20. & 21. Inter indu-
cta reciproca substitutione resultat inter patres eo-
rum primo institutorum, n. 22.
 - 24 Testes jurati post terminum non probant, &
sententia circa statum: probant etiam in alio
judicio, n. 26. & 39.
 - 25 Terminus, & attus prorogationis idem est.
 - 26 Filiatio incidenter facilius probatur. In judicio
possessoris facilius probatur, n. 29.
 - 30 Legitimitas est probanda vocatio de legitimo ma-
trimonio natis. Probatur ex admissione ad suc-
cessionem legitimis debitam, n. 31. Levioribus
probatur n. 33. In antiquis presumuntur nisi de-
tinet fons de contrario, n. 34. Ex quibus proba-
tur n. 35. Ex confessione adversarii proba-
tur num. 36.
 - 32 Legitimus in dubio quis presumitur.
 - 37 Mors probatur ex fide Parochi: probatur ex te-
stibus, num. 38.
 - 40 Probations in antiquis conjunguntur.
 - 41 Conjecturæ in antiquis probant. Ex testibus or-
iuntur num. 42.
 - 43 Identitas probatur ex confessione partis: proba-
tur ex sententia, n. 45.
 - 44 Confessio improbari nequit ab habente causam à
confidente.
 - 46 Possesso probatur ex litis sustentatione.
 - 47 Dotem jam constitutam ex fideicommissione, qui
vuli retraçare debet probare existentiam li-
berorum.
 - 48 Bona intricata non impedient regressum ad fidei-
commissaria pro doto constitutione, aut re-
stitutione.
 - 49 Remedium Aut. res quæ C. com. de legat. ut
excludatur probatio debet percutere tempus
alienationis.
- I**Mmissione ex l. fin. C. de ed. D. Adr. toll. per
indicem de partibus concessa, D. D. Franci-
co, & Vincentio de Franciolinis, super dimidia
parte molendini tanquam suppositi fideicommissio
Jo. Baptista de Franciolinis sen. aduersus D. Ga-
brialem Simonettam detentorem per sententiam,
ab A. C. fuit confirmata, quia iterum ad Rot. de-
voluta, fuit resolutum confitare de fideicommissio,
quod evidenter colligitur ex verbis Testatorum,
quia Testator instituit nepotes suos ex filio præ-
mortuo, quibus substituit filios, & descendentes
masculos in infinitum, & in perpetuum, & poste-
adjecti, quos filios masculos dictorum instituto-
rum, & cuiuscumque ipsorum nepotes, & descendentes
masculos per lineam masculinam invicem
substituit vulgariter, pupillariter, & per fideicommissum,
quæ verba* proculdubio important reciprocum
fideicommissariam expressam de linea ad li-
neam, ut probant DD. in l. Caius 45, ff. de vulg.
pig. n. 46, Imol. n. 12, Alex. n. 19, Zuccad. conf. 72,
nu. 4, & seq. Decian. resp. 41, nu. 3, & seq. lib. 1, &
resp. 54, n. 4, lib. 2, Mart. de success. legal. p. 4, q. 21,
art. 3, n. 3, & seq. Rot. dec. 361, n. 8, p. 1, recent. &
dec. 934, sub nu. 14, vers. unica tamen coram Seraph.
- E**t in Aux. fid. 2. Junii 1638, §. fin. coram Decano.
Quod ex dictione invicem * comprobant Alex.
conf. 22, n. 11, lib. 5, Gabr. conf. 110, nu. 73, 8. & 17,
lib. 2, Laderch. conf. 72, n. 3, & seq. Franc. Redenasc.
conf. 60, n. 2, Rot. decif. 1615, n. 9, vers. & respectu,
coram Penia, & in terminis in Romana fideicom-
missi de Maximis 28. Januarii 1647. §. nec obstat
visum fuit coram Eminentiss. Cardin. Ottobono,
maxime coniuncto verbo cuicunque, quod tribuit
actum cuicunque in solidum, & determinat re-
ciprocum substitutionem inter omnes descendentes,
ut de verbis ex ipsis, * & quolibet ipsorum,
Rot. dec. 579, n. 12, vers. 3, facit, p. 1, divers. & de
verbis cuicunque ipsorum Fular. conf. 108, n. 3,
& 4. Peregr. conf. 30, nu. 13, lib. 1. Eugen. conf. 21,
n. 20. & seq. lib. 2. Gratian. discept. 285, n. 8, & seq.
Rot. dec. 125, n. 5, p. 1, recent. eoque magis extan-
tibus in dictis substitutionibus illis verbis per li-
neam masculinam *quæ collectionem plurium per-
sonarum, & gradum comprehendit, Rot. dec. 6,
n. 20. & seq. dec. 21, n. 19, p. 5, rec. & latè in Roma-
na fideicommissi de 27 Januarii 1649. §. eoque
magis, coram bon. mem. Arguelles.
- Tacita verò reciproca evitari non potest; siquidem concurrunt illa tria requisita, ex quibus indu-
citur, * nempe vocatio totius descendenter substitutio facta ultimo, & in tota hereditate, ex traditis per DD. in l. hæredes mei, §. cum ita, ff. ad
Metell. l. Titia Seio, §. Seia libertis ff. de legat. 2.
Surd. conf. 329, nu. 6. Modern. Lucens. conf. 66,
nu. 60. & seq. Peregr. de fideicom. art. 13, nu. 14.
Mantic. de conject. ult. vol. lib. 7, tit. 5, n. 55. Fusar.
de subst. qu. 472, n. 35. Rot. coram Buratt. dec. 897,
n. 6. Duran. decif. 258, n. 9, d. dec. 296, n. 2, dec. 450,
n. 3, & coram Coccin. 493, n. 9, d. dec. 1615, n. 2, cor-
ram Pen. dec. 300, nu. 10, p. 1, dec. 209, n. 6, & 7, p. 4,
tom. 2, dec. 649, nu. 9, p. 4, tom. 3, dec. 284, n. 16, p. 6,
recent. in Rom. fideicom. de Longibis 28 Maii 1618.
coram S. S. D. N. in Spolestanæ fideic. 10 Junii 1639,
coram R. P. D. meo Royas, in Florentina, seu Bononiæ
fideic. de Barbadoris. 15 Junii 1640. coram bon.
mem. Coccino, & 28 Junii 1641. coram R. Sal-
mantino in Rom. fideic. de Rodianis. 3 Junii 1647.
in princip. coram R. P. D. meo Melito in Rom.
fideic. de Mutis. 19 Febr. 1646. & 15 Junii 1648.
§. tandem coram eod. impress. post Redenasc. conf.
58, fol. 475, in Terracinen. fideic. de Pelorii 15,
Maii 1648. in princ. coram R. Terracini. & 28.
Maii 1649. partier in princ. coram E. Ottobono,
& in Bononiæ. fideic. de Guidottis 23 Januarii 1649.
in princip. coram bo. mem. Arguelles registrata post
d. conf. 58. Redenasc. fol. 492. & 7 Junii ejusdem
annii coram eodem.
- Primum requisitum vocatis §. totius descendente
clarissime appetit: Testator enim insti-
tutus nepotibus substituit eorum filios, * & des-
cendentibus masculos in infinitum, & in perpetuum,
Rota in DD. Terracinen. de Pelorii 15 Maii 1648.
§. quad primum, & 28 Maii 1649. §. primum re-
quisitum Bononiæ. de Guidottis 23 Januarii §. 1. & 7.
Junii §. circa primum. Eoque magis, quia Testa-
tor non solum vocavit ad successionem descendentes
masculos natos, sed etiam nascituros, quod verbum operatur, ut omnes habeantur pro
vocatis ad successionem, Mantic. de conject. lib. 8.
tit. 8. nu. 22, vers. sed hæc conject. Rot. decif. 279.
num. 26, part. 6, recent.
- Secundum requisitum, quodd substitutio facta
fuerit ultimo morienti optimè colligitur ex illis
verbis. Quod si prefati instituti, & substituti mas-
culi decederent sine linea masculina, non enim
potest deficere linea masculina, nisi eveniente
casu

casu obitus ultimi masculi; nam cum post mortem omnium facta legatur substitutio redditur certum est ultimò fuisse factam, l. Codicillis, vers. item quæsiuum est, & ibi Bart. ff. de usu & usufruct. l. quidam testamento, ubi Bart. & Bald. num. in fin. ff. de vulg. & pupill. Brun. conf. 140. nu. 9. vers. ex premis. lib. 3. Surd. conf. 344. n. 17. de communi testatur Grat. conf. 8. n. 20. lib. 2. Redenasc. conf. 60. n. 60. Marefc. var. refol. lib. 1. cap. 60. n. 10. Mastril. decif. 153. n. 66. Rot. dec. 897. n. 6. dec. 97. n. 5. vers. Praesertim, & n. 6. p. 7. recent. in Bononien. fideicom. Baribolomei de Bolog. 29 Febr. 1644. coram R. Salamantino in D. Terracinen. fideicom. de Pelerius 15 Maii 1648. §. Quod mirum cor. R. Terracin. & Bononien. fideic. de Evidotti 23 Jan. 1649. §. secundum coram bon. mem. Arguelles, & de substitut. in qua dictum fuit deficientibus masculis, Rot. in Rom. fideic. de Zeffris 4. Julii 1646. §. substitutio nem femininarum, & 8 Februario in fin. coram R. P. D. Bichio, & in terminis clausulæ, deficiente linea masculina, Rot. in allegat. Terracin. fideic. de Peloriis 15 Maii 1648. §. de tertio, & §. ultimo, ex hoc cessat coram R. Terracin. & 28 Maii 1649. §. tertium vero coram Eminentiss. Ottobono in Rom. fideic. de Bariscianis 27 Junii 1647. §. accedit doxina coram bon. mem. Arguelles, sequitur Mart. de success. legal. p. 1. q. 9. art. 5. n. 33. & in illa formula deficiente linea Testatoris, ut in caso nostro Bellon. jun. conf. 2. n. 29. Surd. 344. n. 14. & seq.

Non obstat, quod Testator substituendo fœminas adjecerit, quod succedant proximiores illi, vel illis masculis, in quo, vel in quibus deficeret dicta linea masculina. Ex quibus verbis videtur substitutionem non esse factam ultimo morienti, nec in tota hæreditate, prout requiritur, sed discretivè sibi cuiuslibet instituti, ita ut existentibus pluribus masculis, fœminæ discretivè, & proportionabiliter succedant, in portione, ex parte cuiuslibet deficientis. Nam optimè responsum fuit Testatorem, quem ex tota serie testamenti maximè providum, & ingeniosum in considerandis casibus, qui possint contingere, appetit*, addidisse illa verba, illi, vel illis, ut provideret etiam, casu quo linea in pluribus masculis simul decedentibus deficeret, ut contingibile esse probatur, ex text. in l. eum qui noviss. 34. ff. ad Trebell. l. si inter virum 8. l. quod 16. & seq. l. cum pубere 22. ff. de reb. dub. l. ex duob. 1. qui duos 42. ff. de vulgar. l. si possessor 32. §. 1. ff. de relig. l. cum bic statu 33. §. si ambo ff. de donat. inter virum, & uxori. l. sed sic 26. ff. de donat. cauf. mort. de quo extant plures in jure controversiae, Peregr. conf. 99. lib. 6. Redenasc. conf. 49. per totum, Fusar. de substitut. q. 416. Thesaur. q. 77. lib. 3. posuntque etiam plures masculi successivè decadere non agniti fideicomis alterius decedentis, vel propter absentiam, vel propter infirmitatem, vel alia impedimenta, quæ inter moram unius, & alterius contingere possunt, & quod substitutio facta illi, vel illis censeatur facta ultimo morienti, probat Paris. conf. 43. n. 35. lib. 2. & comprobatur ex d. dec. 209. n. 9. & seq. p. 4. tom. 2. recent.

Quorum auctoritatem non effugiunt respondentes, quod Paris. non loquitur in terminis dictæ clausulæ illi, vel illis, * sed quod simpliciter discutit de substitutione facta post mortem omnium; nam verius est valde conducere per ipsum tradita, siquidem probat, quod per substitutionem factam filio, vel filiis, & per substitutionem plurimum, inducitur tacita reciproca, & videtur facta ultimo morienti, ut Paris. assumit, & discutit n. 1. 2. 3. & 24.

vatus restituere, Rot. decif. 649. n. 3. p. 4. tom. 3. recent. & in d. Terracinen. coram R. Terracinen. & coram Eminentiss. Ottobono.

Secunda contemplatio agnationis, & ratio habita conservandi bona in familiæ, nam ultra toutes repetitam qualitatem masculinitatis prohibendo alienationem, & quamcumque detractionem, Testator expressit, quod id faciebat ad deorem, ornamentum, & sustentamentum familie domus, & agnationis, ac descendantium masculorum ipsius, & paulò post prohibendo strictius eamdem alienationem, tam in totum, quam in parte subdit & hoc pro honore domus, agnationis, & familiæ, quæ per masculos conservatur, ut ex Jumm. de Franciolinis n. 1. Ex qua contemplatione agnationis resultat, * reciprocum linealem defendit Fusar. de subst. q. 472. n. 22. Franc. Redenasc. conf. 59. n. 13. Rot. coram Coccin. decif. 493. n. 9. post Med. & seq. & decif. 284. n. 19. & seq. & decif. 304. n. 2. & seq. p. 6. dec. 33. per tot. p. 7. recent. in Spoleto fideic. 18. Febr. 1647. & 19. Junii 1648, coram bon. mem. Arguelles, & in supracitatis de Peloriis coram R. Terracinen. & Eminentiss. Ottobono, ac Rom. fideicom. de Zeffris 4. Julii 1646, & 8. Febr. 1647, coram R. P. D. meo Bichio, & Rom. fideic. de Mutis 9. Febr. 1646, & 15. Junii 1648, coram R. P. D. meo Melito; maximè cum prohibito alienationis facta fuerit non solum institutis, sed etiam substitutis, ut ponderavit Rot. in d. Bononien. fideic. de Guidottis 23. Januarii 1649. §. Quemadmodum coram bon. mem. Arguelles.

Tertia deprehenditur ex digressu ad plures gradus substitutionum* dum nepotibus institutis substitui eorum filios nepotes, & descendentes; & deinde superviventes, tam in casu obitus, quam contraventionis excessus, & similium, ut plenissime in testamento, de quo in d. summ. n. 1. Quæ conjectura plurimum valet, Socin. in l. hæredes mei, §. cum ita n. 8. & 17. ff. ad Trebell. Paris. conf. 92. n. 44. lib. 2. cum aliis per Fular. de substitut. q. 475. n. 25. Rot. in Aux. fideic. 22. Martii 163.... §. quia de promit. & 2. Junii 1638, §. desumitur coram R. D. meo Decano, & dd. Terracinen. & Spoleto.

Quarta, & potissima deducitur ex substitutione fœminarum, facta in casu, quo substituti masculi decederent sine linea masculina in totum, ut in terminis consuluit Surd. conf. 344. n. 17. Bellon. jun. conf. 2. n. 29. cum seq. & alios allegat Rota decif. 897. nu. 6. Penes Buratt. decif. 296. n. 2. & 3. & coram Duran. decif. 67. n. 5. vers. praesertim, & n. 6. p. 7. recent. & in dicta Terracinen. fideicom. de Peloriis 28. Maii 1649. §. talis vero, & §. penult. coram Eminentiss. Ottobono, quicquid in contrarium dixerit Fular. conf. 58. n. 1, qui non loquitur quando, ut in casu nostro, adsum ultima verba expressam reciprocam denotantia.

Quibus concurrentibus conjecturis, simul junc-
tis, una cum verbis testamenti, & requisitis pon-
deratis, dubitari non debet de reciproca, præci-
pue inter descendentes à Testatore, inter quos fa-
cilius inducitur de linea ad lineam, Soc. jun. conf.
110. n. 35. vers. & quamvis lib. 3. Menoch. conf. 376. n. 41. Peregr. conf. 30. sub n. 3. lib. ... Eugen. conf. 21. n. 19. ubi quod unica conjectura sufficit lib. 2. Ma-
refcot. d. lib. 1. var. cap. 66. n. 11. Mantic. de conject.
ult. volunt. lib. 7. tit. 5. sub n. 5. Rot. coram Vergellen. decif. 451. n. 4. decif. 284. n. 17. p. 6. d. decif. 649. n. 13. p. 4. tom. 3. recent. & in Rom. fideic. de Zeffris 8. Februario 1647. §. igitur in fin. & §. seq. coram R. P. D. meo Bichio, & in d. Bononien. de Guidottis 23. Jan. & 7. Jun. 1649, coram bo. mem. Arguelles, & videtur omnino cessare difficultatem ex Cano-

nizatione hujus fideicomissi jam antea per Rotam facta, ut constat ex decif. 116, coram Millino, juncta sententia summ. n. 4, & additionale de Francolinis, nu. 2, ut in terminis respondit Rot. d. decif. 649. n. 16. p. 4. tom. 3. recent.

Quare non obstant decisio ex adverso alle-
gata, * non enim Florentina fideicomissi 28. Ju-
ni 1638. coram R. Salamantino, quia in ea defi-
ciebat substitutio facta ultimo morienti, super quo fundator illa resolutio, & in ejus §. quæ conclusio admittitur, differentia inter descendentes, & trans-
versales, ut in illis facilius admittatur reciproca de linea ad lineam, & in §. quoniam à primo fir-
matur, quod non sustinet reciproca, ex sola voca-
tione defensiva, sed adjuncto aliquo signo, ex coniectura voluntatis Testatoris, atque etiam respon-
sando auctoritati Curt. jun. conf. 10. n. 5, admittitur causari reciprocam ex verbis subsequentibus Testatoris, in quantum, post mortem omnium insitutorum, & substitutorum substitute fuerunt fœminæ, ut accidit in nostro casu.

In Florentina, seu Bononien. fideicomissi de Bar-
badoris 15. Jun. 1640, coram bon. mem. Coc. & 28. Junii 1641. coram R. Sal. agebatur de transversali-
bus, nec aderat dictio, invicem, quæ operatus, ut cessef controversia circa verbum cuiuslibet, Gabr. conf. 110. nu. 17. lib. 2. Præterquam non aderat substitutio facta ultimo morienti, & ratio adrogationis non erat adjecta, respectu totalitatis bonorum, ut in casu nostro, atque ibi agebatur de ultima substitutione transversalium, non vero descendantium.

Nec magis urget decisio Terracinen. 30. Maii 1637, coram R. Terracinen, à qua postea per aliam decisionem in eadem causa fuit recessum, sicuti nec etiam refragatur Rom. fideic. 20. Dec. 1650, coram Penia, quæ est decif. 1553, apud eundem, & in alia Florent. Juris patron. coram Merlino inter ejus impress. dec. 798. n. 36. & alia ex adverso adductæ; Quibus omnibus, & Doctoribus per informantes allegatis responsum fuit, quod nullus loquitur, quando simul concurrunt, & verba denotantia ultimum de linea, ac tot urgentes conjecturæ, & præstent inter descendentes, ut in terminis respondit Rot. in Rom. fideic. de Zeffris, §. fin. coram R. P. D. meo Bichio, & d. decif. 649. n. 13. part. 4. tom. 3. recent.

Argumentum vero ab absurdo nec etiam sub-
sistit, quatenus dicunt absurdum fore simul ad suc-
cessionem unius adjuncti, & descendentes alterius
lineæ, & una cum descendantibus substituti trans-
versales * quod contingere, si substitutio invi-
cem facta de filiis, & descendantibus interpretar-
etur reciproca de linea ad lineam, ut considera-
vit Odd. conf. 45. n. 35. Rot. decif. 466. n. 1. in fin. p. 4. recent. cum aliis ex adverso allegatis; nam recte quidem responsum fuit non intrare aliam li-
neam, * nisi totaliter defecta linea descenden-
tium, Menoch. conf. 348. n. 23. & seq. Peregr. de fideic. art. 3. n. 74. & seq. Rot. dec. 360. n. 5. coram Merlin. Rom. fideic. de Bariscianis 31. Janu. 1650,

§. num. ut in alia dec. coram bon. mem. Arguelles.

Quatenus vero objicitur, quod cum ioten
potes Testatoris, & eorum filios nulla facta fue-
rit reciproca substitutio, absurdum, & inconve-
nientes esset, quod ad portionem unius ex illis vo-
carent filii alterius, excluso parte, per quem
conungebantur, ad tradita per Alex. conf. 167. n. 11.
lib. 5. Zanch. in l. hæredes mei, §. cum ita, p. 6. nu.
108. ad fin. Odd. conf. 45. n. 36. vers. 2. absurdum, &
nu. seq. respondetur sufficere reciprocum induxisse
Testatorem inter filios, & descendantes in infinitum